

DE BUITENTARIEVEN VAN DE E.E.G. VOOR
VOEDERMIDDELEN EN DIERLIJKE PRODUCTEN

L4
1153

Nota no. 118

Afd. Algemeen Economisch Onderzoek

5/9/2018

INHOUDSOPGAVE

	blz.
Woord vooraf	3
Probleemstelling	4
Nadere analyse	8
a. De buitentarieven voor dierlijke produkten	9
b. De buitentarieven voor voedermiddelen	10
c. De als grondstof per eenheid dierlijk produkt benodigde voedermiddelen	10
d. De prijzen van voedermiddelen en dierlijke produkten	12
Enkele berekeningen over de "break-even"-tarieven voor voedergewassen	14
Samenvatting en conclusies	16

WOORD VOORAF

Het is algemeen bekend, dat het verdrag inzake de Europese Economische Gemeenschap nog in vele opzichten moet worden geconcretiseerd. Met name voor de Landbouw staan op allerlei punten nog verschillende mogelijkheden open, waaruit pas gedurende de overgangsperiode een keuze moet worden gedaan.

Aangezien het stadium van in werking treden spoedig zal aanbreken, is het zaak t.a.v. deze mogelijkheden na te gaan welk effect zij zullen hebben op de economische positie van de agrarische sector in ons land. Het bestuur van het L.E.I. heeft in verband hiermede besloten ook vraagstukken, die in het kader van de gemeenschappelijke markt urgent zijn, in het werkprogramma van het instituut op te nemen.

De problematiek, die hierbij aan de orde komt, is veelomvattend. Om hanteerbaar te zijn moet zij worden gesplitst in een reeks concrete vragen, die successievelijk kunnen worden onderzocht. Het ligt in de bedoeling bij het door het L.E.I. te verrichten onderzoek deze gedachten-gang te volgen.

Het eerste onderzoek van deze reeks is gereed. Dit behandelt de vraag, wat er gedaan moet worden om te voorkomen dat de Nederlandse veeteeltsector wordt benadeeld - met name t.a.v. de afzet in de lidstaten - door de bescherming die de granen zullen krijgen aan de buitengrens der E.E.G.-landen. De resultaten van dit onderzoek worden in deze nota gepubliceerd.

De nota is samengesteld op de afdeling Algemeen Economisch Onderzoek door ir. J.F. v. Riemsdijk.

's-Gravenhage, december 1957

DE DIRECTEUR,

J. Horring
(Dr. J. Horring)

DE BUITENTARIEVEN VAN DE E.E.G. VOOR VOEDERMIDDELEN
EN DIERLIJKE PRODUKTEN

Probleemstelling

In het verdrag van de Europese Economische Gemeenschap is aan de landbouw in verschillende opzichten een bijzondere plaats toegekend. De agrarische sector zal evenals de andere bedrijfstakken der E.E.G.-staten tegen concurrentie van niet-leden worden beschermd door een gemeenschappelijk invoertarief. Het verdrag opent evenwel bovendien de mogelijkheid, in het verband van een gemeenschappelijk landbouwbeleid ook andere protectionistische middelen toe te passen, zoals bijvoorbeeld heffingen.

Voor de meeste produkten is het gemeenschappelijke invoerrecht reeds bekend, o.a. voor de dierlijke produkten eieren en varkensvlees. Voor andere, o.m. granen, heeft het overleg der E.E.G.-landen tot dusver nog niet tot een beslissing geleid, hoewel soms toch reeds is aangegeven op welke wijze dit buitentarief zal worden berekend. Voor granen is b.v. vastgelegd, dat het zal worden gesteld op het rekenkundig gemiddelde van de invoerrechten welke op 1 januari 1957 door de lid-staten worden geheven.

Uiteraard is men geneigd aan te nemen, dat reeds sinds deze datum bekend is hoe hoog deze rechten zijn. Voorts pleegt het berekenen van een rekenkundig gemiddelde in het algemeen geen onoverkomelijke moeilijkheden op te leveren. Technisch zou het dus zeer zeker mogelijk geweest moeten zijn ook voor de granen de hoogte van het gemeenschappelijke invoerrecht tijdig te berekenen en op te nemen in het op 25 maart 1957 te Rome ondertekende verdrag.

Dat dit voor granen niet is gedaan, is toe te schrijven aan het feit dat deze in verschillende lid-staten weliswaar in sterke mate worden beschermd, doch slechts voor een gering deel met behulp van

invoerrechten. Verwacht mag worden dat de landen waar dit het geval is niet bereid zullen zijn zich uitsluitend te verlaten op het buitentarief, als daarin alleen de eigenlijke invoerrechten zouden worden verdisconteerd. Zij zullen erop staan, dat ook rekening wordt gehouden met de overige protectionistische middelen, aangezien hun beschermingspolitiek tot dusver hoofdzakelijk op deze middelen steunde.

Dit behoeft niet te betekenen dat het buitentarief voor granen op een andere wijze zal worden vastgesteld dan volgens de concrete bepalingen die daaromtrent in het E.E.G.-verdrag zijn opgenomen. In het kader van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek die in de komende jaren tot stand moet komen kan dit, zoals reeds is opgemerkt, worden aangevuld met heffingen. Het ziet ernaar uit, dat vooral deze laatste in de overgangsfase onderhandelingsobject zullen zijn bij de besprekingen over het gemeenschappelijke landbouwbeleid.

Het resultaat van deze onderhandelingen zal niet slechts van belang zijn voor de positie van de graanteelt in de E.E.G.-landen, maar ook voor de veeteeltsector en wel speciaal voor die van Nederland. Of de dierlijke produkten, die in verschillende produktiegebieden worden voortgebracht een gelijke concurrentiepositie innemen, is immers onder meer afhankelijk van de hoogte der voedergraanprijzen in deze gebieden.

Met het oog op de landen die tot het Nederlandse afzetgebied behoren, gaat het in dit verband zowel om de concurrentiepositie van onze dierlijke produkten op de markt binnen de E.E.G., als om die, welke buiten de lid-staten is gelegen. Voor beide gevallen kan de vraag worden gesteld, in hoeverre de hoogte van de toekomstige buitentarieven voor voedergranen - d.w.z. invoerrechten plus eventuele heffingen van soortgelijke werking - al dan niet schadelijk is voor de concurrentiepositie van onze dierlijke produkten.

De vele discussies, die reeds over de buitentarieven zijn gevoerd, waren merendeels gericht op hun effect ten aanzien van de markt buiten de E.E.G. Indien in het verdrag geen bepalingen waren opgenomen, die ten doel hebben de positie van de export naar derde landen te beveiligen, zouden de buitentarieven der voedergranen inderdaad schadelijk zijn voor deze export. Het verdrag bepaalt echter o.m. dat aan een lid-staat tariefcontingenten kunnen worden toegekend inzake de invoer van agrarische produkten tegen een verlaagd recht of met vrijdom van recht, mits daardoor op de betrokken goederenmarkt in het E.E.G.-gebied geen ernstige storingen kunnen ontstaan. Wordt deze bepaling toegepast overeenkomstig de algemene beginselen waarop het E.E.G.-verdrag steunt, dan mag worden verwacht dat de import van agrarische grondstoffen uit derde landen mogelijk zal blijven tegen wereldmarktprijzen, althans voor zover deze grondstoffen dienen voor de voortbrenging van produkten die buiten het E.E.G.-gebied worden afgezet. Dit betekent uiteraard, dat de concurrentiepositie van onze dierlijke produkten op deze markt dan niet zou worden bedreigd door de buitentarieven voor voergranen.

Hangt de invloed op de afzet naar derde landen af van de wijze waarop de bepalingen van het E.E.G.-verdrag zullen worden gehanteerd, dit geldt eveneens ten aanzien van de afzet van dierlijke produkten binnen de E.E.G., al staat het nu reeds vast, dat Nederland een - onverdiend - voordeel zal verliezen.

Tot dusver profiteerde de Nederlandse veehouderij - en ook de Deense - immers in zekere mate van het feit, dat de graanteelt in sommige der huidige E.E.G.-landen sterker is beschermd dan de dierlijke produktie. Deze situatie zal zich in de overgangsfase geleidelijk zodanig wijzigen, dat onze veehouders t.a.v. de afzet in de E.E.G.-landen na verloop van tijd met dezelfde prijzen voor voedermiddelen en eindprodukten worden geconfronteerd als die van de andere lid-staten. Dit in beginsel overigens gezonde principe betekent uiteraard, dat de concurrentiepositie van de Nederlandse veehouderij ten opzichte van die in enkele van deze staten ongunstiger zal worden dan nu het geval is.

Het is evenwel de vraag of dit principe - het nivelleren van de verschillen in bescherming tussen de lid-staten - ten aanzien van de dierlijke produkten werkelijk tot een gezonde situatie zal leiden. Dit zal met name afhangen van het niveau der buitentarieven (invoerrechten + heffingen) voor voedergranen en van de verhouding welke er zal bestaan tussen deze graanrechten en die voor dierlijke produkten.

Verwacht mag worden, dat de positie van de veehouders in de E.E.G.-landen ongunstiger zal zijn naarmate de graanrechten een hoger peil bereiken. De hoeveelheid dierlijke produkten, die zij bij gelijkblijvende vraag op rendabele wijze in het E.E.G.-gebied kunnen afzetten, zal immers dalen doordat de prijzen van voergranen bij verhoging der graanrechten een stijging zullen ondergaan.

De veehouderij - en wel speciaal de Nederlandse - zou echter in bijzondere mate worden gedupeerd, indien de buitentarieven voor voergranen relatief hoger zouden worden dan die voor dierlijke produkten. In dat geval zou immers de concurrentiepositie worden verzwakt die onze dierlijke produkten thans op de markt der E.E.G.-staten innemen ten opzichte van overeenkomstige produkten uit derde landen, zoals bijvoorbeeld Denemarken. Een dergelijke situatie zou alleszins ongezond zijn.

Om te voorkomen dat deze situatie ontstaat, dient de vraag te worden beantwoord, hoe hoog de buitentarieven (incl. heffingen) voor voedergranen maximaal mogen zijn in vergelijking met de reeds in het E.E.G.-verdrag vastgestelde tarieven voor dierlijke produkten. Met de resultaten van dit onderzoek zal reeds rekening moeten worden gehouden bij de onderhandelingen gedurende de overgangsfase, die aan het verwezenlijken van de E.E.G. voorafgaat.

Nadere analyse

In algemene zin kan de gestelde vraag als volgt worden beantwoord. Uit de invoerprijs van een dierlijk produkt dat wordt ingevoerd en het voor dit produkt geldende invoerrecht kan worden berekend het bedrag, f. x,-, dat per gewichtseenheid dierlijk produkt aan invoerrecht verschuldigd is. Dit bedrag geeft tevens aan hoeveel er maximaal aan invoerrecht mag worden geheven op de hoeveelheid voedermiddelen die als grondstof nodig is voor het voortbrengen van een eenheid dierlijk produkt in het importland, indien moet worden voorkomen dat het voordeliger is dierlijke produkten te importeren dan voedermiddelen.

Voorts mag worden aangenomen, dat het invoerrecht op de voedermiddelen die niet tot de graansector behoren reeds is vastgesteld, terwijl dit voor de voedergranen nog niet het geval is. Uit de prijzen der niet-granen en de invoerrechten voor deze produkten kan worden berekend welk bedrag, f. y,-, aan invoerrechten moet worden betaald voor de hoeveelheden van deze voedermiddelen, die nodig zijn per eenheid dierlijk produkt.

Het verschil tussen dit bedrag f. y,- en het eerstgenoemde van f. x,-, is het bedrag van f. z,- dat maximaal beschikbaar is voor het compenseren van de invoerrechten op de hoeveelheid voedergranen, die nodig is per eenheid dierlijk produkt.

Uitgaande van de invoerprijs der voedergranen is uit het bedrag f. z,- het ad valorem-tarief voor voergranen te berekenen, dat bij de aangenomen prijzen relatief gelijk is aan het tarief voor het dierlijke produkt en derhalve als "break-even"-tarief kan worden aangeduid.

Het buitentarief (incl. heffingen) voor voergranen zal niet hoger mogen zijn dan het uit f. z,- berekende, indien moet worden voorkomen dat de concurrentiepositie van het in Nederland voortgebrachte produkt bij de aangenomen prijzen wordt verzwakt t.o.v. hetzelfde produkt uit niet-E.E.G.-staten.

Uit het voorgaande volgt, dat rekening moet worden gehouden met de volgende factoren:

- a. de buitentarieven voor de verschillende dierlijke produkten;
- b. idem voor eiwitrijke en matig eiwitrijke voeder-
middelen van plantaardige en dierlijke oorsprong;
- c. de hoeveelheden van de verschillende voedermiddelen, die nodig
zijn als grondstof per gewichtseenheid dierlijk produkt;
- d. de prijzen van voedermiddelen en dierlijke produkten.

ad a. De vraagstelling heeft in beginsel betrekking op een vrij groot aantal dierlijke produkten. Het is evenwel niet noodzakelijk alle produkten in beschouwing te nemen, aangezien de kans op het ongunstiger worden van de concurrentiepositie groter zal zijn, naarmate de voergranen een hoger percentage van de totale produktiekosten uitmaken. In verband hiermede worden slechts de produkten varkensvlees en kippëieren in de verdere beschouwingen betrokken.

Zoals hiervoor is aangegeven, dient bij het beantwoorden van de gestelde vraag te worden uitgegaan van de voor dierlijke produkten vastgestelde invoertarieven. Volgens lijst F van het E.E.G.-verdrag is het buitentarief voor eieren bepaald op 12% van de waarde der eieren bij invoer gedurende de periode 16/2 tot en met 31/8 en 15% voor de periode 1/9 tot en met 15/2. Het buitentarief voor varkensvlees bedraagt 20%, terwijl voor levende varkens een tarief van 16% is overeengekomen.

Ten aanzien van deze tarieven kan terloops het volgende worden opgemerkt:

1. wanneer men rekening houdt met het slachttrendement, dat circa 80% bedraagt, zijn de tarieven voor slachtvarkens en varkensvlees goed op elkaar afgestemd;
2. de beide tarieven voor eieren dienen te worden beoordeeld in verband met de seizoenpatronen van eierproduktie en eierprijs. De winterleg levert in Nederland bij de huidige stand van de pluimveehouderij ca. 57% van de jaarproduktie. In andere E.E.G.-

landen is het aandeel van de winterleg lager; in West-Duitsland is het b.v. slechts ca. 30%. De differentiatie in het buitentarief voor eieren komt in ons land dus aan een aanzienlijk groter deel van de jaarproduktie ten goede, dan b.v. in West-Duitsland het geval is. Aangezien de eieren in de winterperiode gemiddeld een meer dan 10% hogere prijs opbrengen dan de eieren die in de zomerperiode worden geraapt, is de winterleg aanzienlijk zwaarder beschermd dan op het eerste gezicht uit de invoertarieven is af te lezen;

3. de vraag of de buitentarieven voor varkensvlees en eieren goed op elkaar zijn afgestemd kan pas worden behandeld als de punten c en d aan de orde komen.

ad b. De voor varkensvlees en eieren benodigde voedermiddelen bestaan niet uitsluitend uit granen. Derhalve dient ook rekening te worden gehouden met de buitentarieven voor de overige voedermiddelen, namelijk eiwitrijke en matig eiwitrijke produkten van plantaardige en dierlijke oorsprong. Het buitentarief voor deze produkten is immers ook van invloed op de concurrentiepositie van de dierlijke produkten die in ons land worden voortgebracht. Voor diersmeel bedraagt het buitentarief 4% van de invoerwaarde, voor vismeel geldt 5%, terwijl op de invoer van oliezaden geen rechten zullen worden geheven.

Aangezien deze percentages laag zijn en deze voedermiddelen maar een klein deel van de rantsoenen uitmaken, kan hun invloed op de concurrentiepositie niet groot zijn.

ad c. Zoals onder a reeds is vermeld, wordt het gevaar op verzwakking van de concurrentiepositie groter, naarmate de produktiekosten voor een groter deel uit voederkosten bestaan. In dit verband zijn gegevens nodig over de hoeveelheden van de verschillende voedermiddelen, die per gewichtseenheid dierlijk produkt als grondstof worden gebruikt. Het gaat hierbij niet om de hoeveelheid die wordt gevoerd.

De meeste voedermiddelen ondergaan immers allerlei bewerkingen voor zij op een bedrijf als veevoeder worden verbruikt. Voor de hier aan de orde gestelde vraag is het nodig de hoeveelheden te kennen van de voedermiddelen in onbewerkte toestand, of beter, overeenkomstig het stadium waarin zij bij import verkeren.

Uit de gegevens der kostprijsrapporten van het L.E.I. kan worden afgeleid, dat volgens de in rekening gebrachte rantsoenen gemiddeld over een vol jaar de volgende hoeveelheden onbewerkte voedermiddelen nodig zijn.

Voedermiddel	Per kg eieren ¹⁾	Per kg varkensvlees ²⁾ (koud gesl. gewicht)
voergraan	3,84 kg	5,09 kg
perskoeken, olie- zaden	0,26 "	0,15 "
diermeel	0,07 "	0,21 "
vismeel	0,14 "	0,06 "

De per voedermiddel benodigde hoeveelheden zijn uiteraard afhankelijk van de samenstelling der rantsoenen. Deze kunnen op zodanige wijze worden gevarieerd, dat o.m. het aandeel van de granen nog iets hoger wordt dan hierboven is aangegeven, terwijl ook een variatie mogelijk is, die neerkomt op verlaging van het aandeel der granen. Vorenstaande uitkomsten nemen een tussenpositie in; zij zijn daarom als grondslag gebruikt voor de nog volgende berekeningen.

Uit vorenstaande gegevens blijkt, dat op jaarbasis per kg eieren minder voergraan als grondstof nodig is dan per kg varkensvlees; de desbetreffende hoeveelheden verhouden zich ongeveer als 3 : 4. De voor eieren en varkensvlees vastgestelde tarieven verhouden zich in de zomerperiode als 3 : 5 en in de winter als 3 : 4. Voor zover de invoerprijzen van eieren en varkensvlees gelijk zijn, biedt het wintertarief voor eieren

1) De opbrengst aan omzet en aanwas per kip en per jaar is voor deze berekening gelijkgesteld aan 36 eieren.

2) Voor varkens van 90 kg levend gewicht.

aan de pluimveehouders dus een gelijke compensatie t.o.v. het graantarief, als de varkenshouders verkrijgen op grond van het voor varkensvlees geldende buitentarief. In de zomerperiode is de compensatie bij eieren echter slechts ca. 80% van die bij varkensvlees, althans in het geval dat de invoerprijzen van eieren en varkensvlees gelijk zijn. Deze komen in het volgende punt aan de orde.

ad d. Aangezien de buitentarieven worden geheven naar de waarde van het ingevoerde produkt, kunnen de tarieven voor voergranen en dierlijke produkten alleen zinvol worden vergeleken door tevens rekening te houden met de verhoudingen tussen de invoerprijzen van deze produkten. Deze prijsverhoudingen zijn in vrij sterke mate aan wisselingen onderhevig (o.m. door seizoen- en cyclische prijschommelingen, vooral bij dierlijke produkten). Hierdoor is ook de verhouding tussen enerzijds de graad van bescherming, die voor de graanteeltsector zal gelden en anderzijds die van de verschillende produkten uit de veeteeltsector, niet constant.

Om de kans, dat de concurrentiepositie van de veeteeltsector wordt verzwakt, geheel tot nul te kunnen reduceren zouden de buitentarieven voor granen uiteraard moeten worden vastgesteld op basis van de ongunstigste prijsverhouding, die zich in de praktijk kan voordoen. Ongunstig wil hier zeggen: voedergranen hoog in prijs en dierlijke produkten laag.

Hoe ruimer de verhouding is, die aan de tarieven ten grondslag wordt gelegd, des te groter wordt uiteraard de kans, dat de positie van de in ons land geproduceerde dierlijke produkten gedurende een zekere periode wordt verzwakt t.o.v. overeenkomstige produkten uit derde landen.

Hoe deze kansen verdeeld zijn, zal moeten worden beoordeeld aan de prijsverhoudingen die zich in het verleden op de wereldmarkt hebben voorgedaan. De hiernavolgende tabel geeft enige informatie over deze verhoudingen.

Prijsverhoudingen voedergraan : dierl. produkten 1)	Aantal maanden waarin deze prijsverhoudingen voorkwamen tussen			
	voedergranen en eieren		voedergranen en varkensvlees	
	in 1931 en 1932 3)	in 1955, '56 en '57 2) 3)	in 1931 en 1932	in 1955, '56 en '57 2)
Lager dan 1 : 7	0 (0) mnd.	5 (4) maanden	3 maanden	0 maanden
1 : 7 tot 1 : 8	0 (0) "	10 (8) "	5 "	7 "
1 : 8 tot 1 : 9	1 (1) "	3 (2) "	4 "	13 "
1 : 9 tot 1 : 10	1 (1) "	7 (4) "	4 "	9 "
Hoger dan 1 : 10	22(12) "	9 (3) "	8 "	4 "

- 1) Berekend uit het rekenkundig gemiddelde van de maandprijzen cif Rotterdam van maalgerst, -haver en maïs; de producentenprijzen (geslacht gewicht) voor slagersvarkens (voor 1931/32 volgens de Rotterdamse markt, voor 1955/57 volgens de L.E.I.-statistiek) en de producentenprijzen voor kippoeieren (voor 1931/32 kg-prijzen volgens de C.R.E. en voor 1955/57 die volgens de L.E.I.-statistiek).
- 2) Van 1957 alleen de maanden januari t/m september.
- 3) De tussen haakjes geplaatste cijfers hebben betrekking op de maanden februari t/m augustus, de andere op een vol jaar.

Zoals in de noot onder de tabel is aangegeven, hebben de vermelde gegevens slechts t.a.v. de voedergranen direct betrekking op de "wereldmarkt". Voor wat de dierlijke produkten betreft, zijn de verhoudingen nl. gebaseerd op de Nederlandse producentenprijzen, aangezien deze in gereede vorm voorhanden waren. Deze hangen weliswaar nauw samen met de prijzen op de "wereldmarkt", doch om hiermee overeen te komen zouden zij moeten worden verhoogd met een opslag voor handelsmarges, transport, e.d. Dit is niet gedaan. De prijsverhoudingen tussen voergranen en dierlijke produkten zullen dus in werkelijkheid iets ruimer zijn geweest dan uit de tabel blijkt. In een opzicht is dit echter niet het geval. De producentenprijzen voor slachtvarkens zijn in de periode 1955/57 nl. beïnvloed door het in ons land gevoerde markt- en prijsbeleid. Daardoor zijn zij, naar mag worden aangenomen, hoger geweest dan de prijzen op de "wereldmarkt", zodat in dit geval de verhouding tot de voergraanprijzen in werkelijkheid waarschijnlijk iets nauwer zal zijn geweest dan in de tabel is aangegeven.

Uit de tabel blijkt, dat de prijsverhoudingen tussen voergraan en eieren resp. varkensvlees niet vaak lager zijn dan 1 : 7. Indien rekening wordt gehouden met de beperkingen die ten aanzien van deze gegevens in acht moet worden genomen, kan voorts worden opgemerkt dat deze verhoudingen t.a.v. de eieren sinds de crisisperiode zeer veel nauwer zijn geworden, terwijl die tussen voergraan en varkensvlees thans nog ongeveer hetzelfde beeld geven als in 1931/32. De spreiding van de prijsverhoudingen tussen voergraan en eieren is nu zelfs iets ongunstiger dan die tussen voergraan en varkensvlees. Op de oorzaken van deze wijziging zal hier niet worden ingegaan.

Door de grotere seizoenfluctuatie in de eierprijzen komen bij dit produkt de zeer ruime en zeer nauwe verhoudingen vaker voor dan bij varkensvlees. Zoals mocht worden verwacht is de frequentieverdeling der prijsverhoudingen voor de eieren het ongunstigst in de maanden februari t/m augustus (zie de tussen haakjes geplaatste cijfers).

Mede met het oog op hetgeen onder c is opgemerkt, kan aan het bovenstaande de conclusie worden verbonden, dat het gewenst is de buitentarieven voor voergranen af te stemmen op het invoerrecht voor eieren in de periode februari/augustus.

Enkele berekeningen over de "break-even"-tarieven voor voedergranen

Het niveau waarbij de buitentarieven (incl. heffingen) voor voergranen precies gecompenseerd worden door dat voor eieren in de zomerperiode, kan met behulp van de onder a t/m d genoemde gegevens als volgt worden benaderd, voor zover voor de verschillende graansoorten een zelfde tarief zal gelden:

1. Bij een eierprijs van b.v. f. 200,-/100 kg bedragen de invoerrechten op basis van het in de toekomst geldende invoertarief van 12% f. 24,- per 100 kg eieren.

2. De invoerrechten, die voor de voedermiddelen exclusief granen verschuldigd zijn, bedragen per 100 kg eieren slechts f. 0,70. Dit bedrag is gebaseerd op vrije invoer voor oliezaden, op invoerrechten van 5% en 4% voor resp. vismeel van f. 75,-/100 kg en diersmeel van f. 60,-/100 kg en op een voederbehoefte van 14 kg vismeel en 7 kg diersmeel per 100 kg eieren.
3. Tussen de onder 1 en 2 genoemde bedragen bestaat dus het volgende verschil:

(x) invoerrecht/100 kg dierlijk produkt	f. 24,-
(y) invoerrecht op voeder exclusief graan per 100 kg dierl. produkt	" 0,70
(z) verschil (z= x-y) per 100 kg dierl. produkt	" 23,30

4. Zoals aangegeven op pag. 11, is - op jaarbasis berekend - in Nederland voor de produktie van eieren 384 kg voergranen¹⁾ nodig per 100 kg dierlijk produkt. Met behulp van dit gegeven kan het onder 3 vermelde verschil worden uitgedrukt per 100 kg voergraan.

Vershil (z) per 100 kg
voergraan $f. \frac{23,30}{3,84} = f. 6,07$ of afgerond f. 6,-.

5. Het bedrag (z) is maximaal beschikbaar voor het compenseren van de invoerrechten op de voedergranen, die als grondstof voor de produktie van eieren worden gebruikt. Door een bepaalde verhouding aan te nemen tussen de prijzen van voergraan en eieren kan vervolgens worden berekend, welk "break-even"-tarief met dit bedrag overeenkomt.

Bij een prijsverhouding 1 : 10, zou de in dit voorbeeld gebruikte eierprijs van f. 200,- per 100 kg samengaan met een voergraanprijs van f. 20,-. Het bedrag (z) = f. 6,- komt bij

1) Afgestemd op het stadium bij aankomst in aanvoerhaven.

deze graanprijs overeen met een invoerrecht (ad valorem) van 30%. Bij andere prijsverhoudingen, b.v. 1 : 7, 1 : 8, 1 : 9 enz. komt het bedrag (z) overeen met resp. 21%, 24%, 27% enz. (nl. resp. $\frac{7}{10}$, $\frac{8}{10}$ en $\frac{9}{10} \times 30\%$).

6. Indien een zelfde berekening zou worden opgezet voor de eieren in de winterperiode, zou een break-even-tarief worden gevonden dat $\frac{5}{4}$ van de bovengenoemde percentages bedraagt. De invoertarieven voor zomereieren en wintereieren verhouden zich immers als 4 : 5. Een berekening volgens dezelfde opzet uitgevoerd voor varkensvlees zou dezelfde uitkomsten opleveren als die voor de winterperiode bij eieren, omdat - zoals reeds op pag. 9 is opgemerkt - bij gelijke prijsverhoudingen het wintertarief voor eieren dezelfde compensatie biedt aan de pluimveehouders, als de varkenshouders verkrijgen op grond van het buitentarief voor varkensvlees. Deze uitkomsten kunnen als volgt worden samengevat:

Prijsverhouding tussen voergraan en dierlijke prod.	"Break-even"-tarief voor voergranen t.o.v.		
	varkensvlees	eieren	
		zomer	winter
1 : 6	22,5	18	22,5
1 : 7	26,2	21	26,2
1 : 8	30,-	24	30,-
1 : 9	33,8	27	33,8
1 : 10	37,5	30	37,5

Samenvatting en conclusies

1. Worden de buitentarieven (incl. heffingen) voor voergranen relatief hoger vastgesteld dan de voor dierlijke produkten geldende tarieven, dan zal de concurrentiepositie van laatstgenoemde produkten, voortgebracht in de lid-staten, op de markt binnen de E.E.G. worden verzwakt t.o.v. die, welke afkomstig zijn uit landen buiten de Europese Economische Gemeenschap.

2. Om dit te voorkomen moet worden nagegaan bij welk niveau de buitentarieven voor voergranen nog juist worden gecompenseerd door die der dierlijke produkten.
3. Het onderzoek naar de hoogte van dit "break-even"-tarief kan worden beperkt tot de dierlijke produkten die t.a.v. de grondstoffen het meest op voergraan zijn aangewezen, t.w. varkensvlees en eieren.
4. Het te bepalen "break-even"-tarief is o.m. afhankelijk van de per eenheid dierlijk produkt benodigde voedermiddelen. Voor ons land kunnen deze worden afgeleid uit de gegevens die het kostprijsonderzoek van het L.E.I. heeft opgeleverd. Deze moeten worden omgerekend tot het stadium van bewerking waarin de voedermiddelen bij aankomst in de invoerhaven verkeren.
5. Bij de produktie van varkensvlees en eieren zijn behalve voergranen ook andere voedermiddelen nodig, doch slechts in relatief kleine hoeveelheden. De voor deze artikelen vastgestelde buitentarieven zijn laag. Zij spelen daardoor bij het bepalen van het gewenste graantarief vrijwel geen rol.
6. Aangezien de buitentarieven worden geheven naar de waarde van de desbetreffende produkten kan het "break-even"-tarief der voergranen slechts onder bepaalde voorwaarden worden vastgesteld. Deze voorwaarden houden enerzijds in dat bekend moet zijn, op welke prijsverhouding tussen de dierlijke produkten onderling en tussen dierlijk produkt en voergraan de graantarieven moeten worden gebaseerd, anderzijds of men voor alle voergranen al of niet hetzelfde tarief zal gelden.
7. Om te bereiken, dat de concurrentiepositie van geen enkel dierlijk produkt wordt verzwakt, zal het graantarief (incl. heffingen) moeten worden vastgesteld op basis van de prijsverhoudingen voor het dierlijk produkt, dat via zijn buitentarief de geringste bescherming heeft gekregen. Dit is het geval met eieren gedurende de periode 16 februari tot en met 31 augustus.

8. Als dit wordt gedaan houden de andere produkten een sterkere bescherming dan nodig is voor compensatie van het invoertarief op voergranen.
9. De vorengenoemde prijsverhoudingen vertonen aanzienlijke schommelingen. De beleidsinstellingen zullen uit de in de praktijk voorkomende variatie een keuze moeten doen.

De kans, dat zich perioden zullen voordoen, waarin de concurrentiepositie van de in het binnenland geproduceerde dierlijke produkten wordt verzwakt, wordt kleiner naarmate het buitentarief der granen wordt gebaseerd op een nauwere verhouding tussen de prijzen van voergraan en dierlijk produkt. Anderzijds zullen dan vaker perioden voorkomen, waarin de dierlijke produkten via hun buitentarieven sterker worden beschermd dan voor het compenseren der graanrechten nodig is.

10. Uit de gemaakte berekeningen kan worden geconcludeerd, dat de positie der dierlijke produkten in redelijke mate wordt veilig gesteld, indien de graantarieven in totaal maximaal 25% ad valorem bedragen.

's-Gravenhage, december 1957